

NEOBIČNA MISAO

NEOBIČNA MISAO

Dok sam prolazio ovim pripovjednim putem, koji je započeo kao samostalna autobiografska cjelina, ali nikada s uredničkim mentalitetom, nisam nailazio na mnogo prepreka osim na česte uredničke sudove koji su se otvoreno, često i vrlo oštro, s time ne slagali, tvrdeći da je riječ o obliku pripovijedanja koji nije ni čitljiv ni probavljiv za publiku uvelike oblikovanu AMAZON-FRIENDLY kulturom. Čitatelji su se navikli na priče odobrene, odgojene i prilagođene onome što izdavači smatraju prihvatljivim, pri čemu se često gubila prava narav samoga djela. Stoga se moje, govorili su, nikada neće uklopiti. Ironično, upravo me to najviše poticalo: mogućnost da ispričam priču bez cenzure, bez prilagodbe, namijenjenu univerzalnom čitatelju, gdje čitanje ne bi bilo tek o priči, nego o životu proživljenom, ili zamišljenom, a ipak vjerodostojnom a da mu se nužno ne vjeruje.

Nikada nisam imao unaprijed zadan plan o tome što ću pisati. Vodili su me moj um, moja iskustva, moja uvjerenja i moje mašte. Unutar svakoga od njih rodio se lik ISUSA. Ne onaj opisan u duhovnosti, nego onaj koji pripada marketingu, prodaji i korporativnom svijetu, gdje je glavni proizvod bio samo jedno: riječ. Zatim su došle različite priče, neke zabavnije od drugih, ali uvijek pripovjedne priče, nikada bogohulne i nikada bez poštovanja. Iz njih je izronio onaj kojega sam definirao kao Gilletteova kolegu iz 2000. godine, koji postoji unutar tvrtke koja će nastati tek krajem devetnaestoga stoljeća, a ipak nekako postaje njezin prvi dostojanstvenik u povijesti. Zašto ovo pripovijedam s tolikom pažnjom za detalje? Zato što sam prije samo dva dana poslao pismo američkom papi, čije je prezime francusko, PREVOST, i zatekao sam se kako razmišljam o prezimenu GILLETTE, Amerikancu s francuskim prezimenom. Zastao sam i pomislio na vlastitu ulogu, gotovo kao da mi je bilo delegirano da ispričam istinu projekta u

kojem je prvi test bio brend s proizvodom, a drugi proizvod bez brenda. A što ako je doista tako? Onda sam možda jednostavno uživao u tome da budem gledatelj koji ne plaća.

A kao što znamo, kada za nešto ne platimo, ili vrlo malo vrijedi, ili smo uspjeli ostvariti san bez truda. Ferdinando